

IMPRO SPEKCIJ 2022

22. - 25.9. MCA
26. 9. KNAP CENTER
1. - 2.10. PC TALA
28. - 30.10. PC TALA

SENSUOUS
SURFACES

IMPRO SPEKCIJ 2022

22. - 25.9. MSU
26. 9. CENTAR KNAP
1. - 2.10. PC TALA
28. - 30.10. PC TALA

SENZUALNE
POVRŠINE

IMPRESSUM / PARTNERI

SENSUOUS SURFACES

Umjetnička voditeljica: **Sonja Pregrad**

Producentica: **Tea Kantoci**

Voditeljica studentskog programa: **Anika Cetina**

Grafičko oblikovanje: **Dora Đurkesac**

Voditelj tehnike: **Tomislav Maglečić**

Produkcija: **Multimedijalna koliba i Objekt plesa**

Prijevod: **Antonio Oštarić**

Partneri: Movement Research, Muzej suvremene umjetnosti Zagreb, Centar KNAP, PC TALA, Kik Melone, SomaHut

Improspekcije2022 podržali su: Grad Zagreb, Ministarstvo kulture RH, Movement Research kroz GPS/Global Practice Sharing program koji financira Trust for Mutual Understanding, Austrijski kulturni forum, Dance On Tour Austria, Life Long Burning, Kreativna Europa

Improspekcije2022 dio su programa Antisezona 22. Produkcija programa Antisezone u MSU: Odjel za programsko-izložbenu djelatnost, Branko Kostelnik, voditelj Odjela, Miranda Herceg, voditeljica programa multimedijske dvorane

The theme of this year's, sixteenth edition of Improspekcije festival, is sensuous surfaces, as a medium of (bodily) interaction with the world. How are we immersed into our surroundings? The program of Improspekcije looks at different embodied, intermedial and social aspects of the materiality of our relations, co-agency, thinking with/through the materiality and sensibility.

Walking at the edge of an own surface, sweat, antigravity and hair, emptiness, traces and nostalgia, surface as refusal of a deeper meaning, gold, trauma and emotional resilience, restraint of time and kisses, intelligence of the sea and algorithms of mobile apps, grappling, dance and language as channels of hearing, process of orientation and disorientation in relation to the architectures of pressure – are some of the sensuous surfaces of the working imaginaries of the artists invited to Improspekcije2022.

The program consists of five guest performances (two from Croatia, three from abroad), installation, a collaborative project of students of Academy of Fine Arts and Academy of Dramatic Arts, two workshops and a Performance situation room: Sensuous surfaces in the frame of Antisezona X-tenzija - an experiential-discursive program that offers additional immersion into the theme of the festival, the works and artists, with their poetics, politics and perspectives.

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture

DANCE
ON TOUR
Austria

A project by Tanzquartier Wien
in cooperation with the
Federal Ministry of European
and International Affairs

Creative
Europe

msu
zagreb

austrijski kulturni forum zagreb

SOM
A
HUT

movement research
GPS
global
practice
sharing

T MU
TRUST FOR MUTUAL UNDERSTANDING

KNAP

KNAP

LIFE LONG
BURNING

LIFE LONG
BURNING

KIK
MELONE

READER

As an artist, as well as the programmer of this edition of the festival, I am interested in thinking about performativity as materiality, toward the sensory, affective, and participatory (co-agentive). Materiality as *gate, texture, surface, ornament, interface, abject, transitive object, agent, area. Body as materiality, sex as materiality, relation as materiality, dance as materiality. Bacteria in our digestive system, surfaces as regions of multitude. Thinking about oneself as a region of multitude, immersed/implied in a wider region of multitude, in relation to how we address and how we are addressed.*

I propose *the picture of performance as materiality: the volumes of (live, unalive, and immaterial) bodies and the intensities of presence, relations, spatialities and their rhythms build textuality, or materiality of (experience of) performance.*

Textuality is directed towards connecting, it is a form of binding thinking which, through sensation, catalyzes connecting between various forms of experiences and beings.

Physical surface has its immediate affective potential. As sensual surfaces, performances present (make present), they do not detach us from the time and space in which we encounter them, but shape the time and space of this encounter/immersion.

Performance (of the body) contains a surplus of affect besides (visual/cognitive) perception. It includes, in the words of Brian Massumi, a meso-perceptual apparatus of the body. The materiality of the performance acts through a different process of connecting with the viewer, more sensory and metaphorical than narrative. Even when we watch it from the distance of the audience position, the sensual attention we give it does not call for a strong feeling of detachment. In the performance seen as materiality / texture / sensual surface, the gate of connecting with it is the pleasure of sensing / feeling, mobilizing the agency of our attention, evades an ideological frame and threatens / promises to dismantle the fixed positions of power. Sensuality, the ability to receive as agentivity/the power of acting.

In life, attention is in movement / oscillation, and that leaves space for the feeling of empathy to emerge. Yielding and denting. Being in touch, relation, participation. In somatic practices a familiar experience is one of working with touch - when we touch (in therapeutical, dancing, exploratory purposes) we simultaneously alternately dent and yield / open up space, we approach, we direct the intention of touch and we relent, we receive - thus the touched tissue is addressed and confirmed (in the softest possible way) in its autonomy/wholeness, and is opening for contact, coming into it. How would a conversation guided by that logic look like? A (theoretical) thought? This festival is an attempt of experiencing just that, through various contributions, as diverse intensities of this gesture.

SENZUALNE
POVRŠINE

SENSUOUS
SURFACES

IMPRESSUM / PARTNERS

Artistic director: **Sonja Pregrad**

Producer: **Tea Kantoci**

Director of the students' program: **Anika Cetina**

Graphic design: **Dora Đurkesac**

Technical manager: **Tomislav Maglečić**

Production: **Multimedia Hut and Object of Dance**

Translation: **Antonio Oštari**

Partners: Movement Research, Museum of Contemporary Art Zagreb, KNAP Center, PC TALA, Kik Melone, SomaHut.

Improspekcije2022 has been supported by: The City of Zagreb, Ministry of Culture of the Republic of Croatia, Movement Research through GPS/Global Practice Sharing program financially supported by the Trust for Mutual Understanding, Austrian Cultural Forum, Dance On Tour Austria, Life Long Burning, Creative Europe.

Improspekcije2022 is part of the Antisezona 22 program. Production of the Antisezona program at MSU: Department for Program and Exhibition Activities, Branko Kostelnik, Head of the Department, and Miranda Herceg, Manager of the Multimedia Theater.

SENZUALNE
POVRŠINE

Tema ovogodišnjih, šesnaestih po redu, Improspekcija jesu senzualne površine, kao medij interakcije (tijela) sa svijetom. Kako smo uronjeni u svoj okoliš? Program Improspekcija propituje različite tjelesne, intermedijalne i društvene aspekte materijalnosti naših odnosa, senzualnosti, ko-agentnosti, mišljenja s materijalnošću/kroz materijalnost, odnosno kroz osjetilnost.

*Hodanje po rubu vlastite površine * znoj * antigravitacija i dlake * praznina, tragovi i nostalgija * površina kao odbijanje dubljeg značaja * zlato, trauma i emotivna otpornost * suzdržanost vremena i poljupci * inteligencija mora i algoritmi mobilnih aplikacija * hvatanje ukoštac * ples i jezik kao kanali slušanja * procesi orijentacije i disorijentacije u odnosu na arhitekture pritiska neke su od senzualnih površina radnih imaginarija umjetnika pozvanih na Improspekcije2022.*

Program sačinjava pet gostujućih međunarodnih i domaćih izvedbi, instalacija, program studenata Akademije likovnih te Akademije dramske umjetnosti, dvije radionice te Performance Situation Room - iskustveno-diskurzivni popratni program u sklopu Antisezona X-tenzija formata. Njime, serijom razgovora s umjetnicama_ima, sesija Odgovora na izvedbu praksom te publikacijom na temu festivala, omogućujemo dodatni pristup temi i umjetničkim radovima, odnosno umjetnicama i umjetnicima te njihovim poetikama, politikama i perspektivama.

PROGRAM

USKLAĐENJE

Margit Galanter

22.9. THURSDAY

19h / Gorgona, Museum of Contemporary Art
Snježana Premuš: Time in a glance / performance

The performance will be followed by a conversation between artists within the PSR program
Sensuous surfaces / Antisezona X-tenzija

23.9. FRIDAY

18h / Plateau, Museum of Contemporary Art
Marko Gutić Mižimakov: Your sweat leaves a strangely metallic taste on the air, young hunter / performance

The performance will be followed by a conversation between artists within the PSR program
Sensuous surfaces / Antisezona X-tenzija

24.9. SATURDAY

19h / Temporary exhibitions space, 2nd floor, Museum of Contemporary Art
Oda Brekke: When there's only surface left / performance within the Dance Hub program

The performance will be followed by a conversation between artists within the PSR program
Sensuous surfaces / Antisezona X-tenzija

25.9. SUNDAY

17h / Temporary exhibitions space, 2nd floor, Museum of Contemporary Art
Students of Academy of Fine Arts and Academy of Dramatic Art: Grappling / performance / within the PSR program / Antisezona X-tenzija

The program will be followed by a conversation with students within the PSR program
Sensuous surfaces / Antisezona X-tenzija

19h / Gorgona, Museum of Contemporary Art
Costas Kekis: Bounce / performance

The performance will be followed by a conversation between artists within the PSR program
Sensuous surfaces / Antisezona X-tenzija

(> Kontekst, kompozicija, komunikacija, zajednički:

Tijekom desetljeća, „*Tuning Scores*“ su me opskrbili nizom puteva kojima mogu nastaniti svoje tijelo kao da razgovaram i u razgovoru sa svojim kontekstom, istovremeno pojašnjujući i rastvarajući slojeve promatranja – kako osjećam, percipiram, i kako ti slojevi neminovno međudjeluju, pročišćuju se i definiraju. I ova iskustva utemeljena na osjetima sada su temeljni način na koji slažem dijalog u kontekstu, kao inherentan, kao formiran, kao potencijal, kao proces, i kao klimavo obvezujuća praksa za stvaranje kolektiva. Usklađenje me dovodi u glazbu mojih osjetila, u ono što Lisa Nelson naziva „osjetilno-percepcijskom kompozicijom“ te „*sensuary*“ (eng. *sensual + sensory*, odnosno *senzualno + osjetilno*), u intiman prostor s kontekstom, morfirajući, stvarajući, rastavljajući i obnavljajući osjećaj sebe i stvaranja. To je način na koji se istraživačko stvaralaštvo stvara, dijeli, reflektira, razumije, osjeća, i više od toga, i može imati kvalitetu specifičnosti koja korak po korak pomaže vidjeti dublje elemente koji sačinjavaju građevne blokove kako naših radnji, tako i naše pažnje, i svega onoga što je stvoreno.

Ponekad se zapletem u politiku svega toga, konteksta, ili se dogodi da intelektualiziram pa onda izgubim usklađenost, no sve je to unutar mreže toliko mnogo lica komunikacije. Što je ples kulture osjećanja, upravljanja dijalogom i kompozicijom, površinama, konturama, dubinom i teksturama, ovaj zajednički ples gdje se diskurs otvara prema zajedničkom polju cjelovitog kretanja tijela-bića s okolinom, s naličjima sebe-drugog-zajedničkog, krećući se, u miru, u pokretu zajedničkog stvaranja?

Više puta se sjetim kako snažna može biti praksa usklađenja, posebno u ovim vremenima kada druženje s ljudima, i disanje na suncu, u namjernoj kreativnoj praksi biva uspjehom i darom.

(> Context, composition, communication, commune:

Over the decades, Tuning Scores have provided me with a series of pathways to inhabit my body *as* and *in* conversation with my context, simultaneously clarifying and dissolving layers of observation, –how I sense, perceive, and how these layers necessarily interact, refine, and define. And these sense-based experiences are now a foundational way through which I compose dialogue in context, as inherent, as formed, as a potential, as process, and as a staggeringly compelling practice for collective making. Tuning brings me into the music of my senses, into what Lisa Nelson has called “sensory-perceptual composition” and the “sensuary” (sensual + sensory), into the intimate space with context, morphing, creative, dissolving and reconstituting a sense of self and making. It’s a way for research creation to be made, shared, reflected, understood, felt, and more, and it can have a quality of specificity and step-by-step that helps to see the underlying elements that form the building blocks of both our action, our attention, and what is created, altogether.

Sometimes I get caught up in the politics of it all, of context, or I may intellectualize, and then I lose the attunement, yet it’s all within the array of so many facets of communication.

What is the dance of sensing culture, of riding dialogue and composition, the surfaces, the contours, depth and textures, this dance together where the discourse opens up to a shared field of whole body-being movement with surroundings, with facets of self-other-together, moving, in stillness, in the movement of co-creation?

I re-member again and again how potent the practice of *tuning* can be, especially in these times where just getting together with people, and breathing in the sunshine, in intentional creative practice is a coup, and a gift.

22.9. ČETVRTAK

19h / Gorgona, MSU

Snježana Premuš: Vrijeme u pogledu / izvedba

Nakon predstave slijedi razgovor s umjetnicima u sklopu PSR programa Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

23.9. PETAK

18h / Plato, MSU

Marko Gutić Mižimakov u suradnji sa Lanom Hosni i Marinom Lemićem:

Tvoj znoj ostavlja čudan metalni okus u zraku, mlada lovkinja / izvedba

Nakon predstave slijedi razgovor s umjetnicima u sklopu PSR programa Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

24.9. SUBOTA

19h / Prostor za povremene izložbe, 2. kat, MSU

Oda Brekke: Kad ostane samo površina / izvedba

Nakon predstave slijedi razgovor s umjetnicima u sklopu PSR programa Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

25.9. NEDJELJA

17h / Prostor za povremene izložbe, 2. kat, MSU

Studenti Akademije likovnih umjetnosti i Akademije dramske umjetnosti: Koštac / performans / u sklopu PSR prgrama Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

Nakon programa slijedi razgovor sa studentima u sklopu PSR programa Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

19h / Gorgona, MSU

Costas Kekis: Odskok / izvedba

Nakon predstave slijedi razgovor s umjetnicima u sklopu PSR programa Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

26.9. MONDAY

18:30h / KNAP Center

MOLD: A world of kisses, not stones / performance

The performance will be followed by a conversation between artists within the PSR program

Sensuous surfaces / Antisezona X-tenzija

22. – 27.9.

11–12:30h School, Museum of Contemporary Art

Margit Galanter: Responding to Performance through Practice / an experiential–discursive format

22. – 25.9.

Ekstenzija, Museum of Contemporary Art

Dora Đurkesac: Sea Soma / installation / within the PSR program / Antisezona X-tenzija

22. – 25.9.

Temporary exhibitions space, 2nd floor, Museum of Contemporary Art

Students of Academy of Fine Arts and Academy of Dramatic Art: Grappling / installation / within the PSR program / Antisezona X-tenzija

1.– 2.10. / 10 – 13h / PC TALA

Margit Galanter: Touch, dialog, and the sensuaries of body—being / workshop

28. – 30.10. / 10 – 13h / PC TALA

Shannon Stewart: What does this body make? / Body—based theory practice / workshop

DAY TICKET- 50 kunas

Students, dance school pupils, retirees and unemployed persons - 35 kunas

Persons with disability and chaperone - free.

Admission to the play A world of kisses, not stones is free.

Reserve your ticket at: repcija@msu.hr

USKLAĐENJE

Margit Galanter

(> Bilješke za unisoni trio zatvorenih očiju:

Ulazimo u prostor stvoren smjerom prema kojem su okrenuti izvođači, tamo gdje „nisu“, jedan ad hoc prostor. Osjećam da se ritam stvara, gledajući i slušajući obrazac kako nastaje, kožom, vidom, orkestrom osjetila.

Teško je opisati nešto od toga što primam, što doživljavam kao „mi“, unisoni. Pokreti nesputani okupacijama uma, osjećaj obuzimanja i spoticanja o nešto, suzdržanost, ova suptilna trenutna primanja, zatim akcije. Povremeno, doživljeno kao simultano: podražaj, primanje, radnja, „usklađeno“. Između onih koje bih zabilježila kao „stvari“ druge su vrste, mekše, prijelazi, bljeskovi, oblaci, pogreške, i ako moram priznati, propustim svjetlost s vremena na vrijeme iz nesvjesnog impulsa, i brzo zatvorim da ne ostavi otisak, ali sve je to otisak i vježbamo što znači organizirati iz onoga što je osjećano, življeno, pokretano, iskustva kretanja. Sjećam se saginjanja i znanja da su i oni sagnuti, nakon mnogo gesta rukama koje su mogle biti tako duboko strukturirane, to nema veze s radnjama drugih, već su to drevna vježbanja plesa koja se pretvaraju u nesvjesno kretanje. Osjećaj da smo se zajedno zaustavili na čas.

Tako se sve smirilo. Najednom inicijacija, ekspanzija, izravnana ruka. Plan usklađenja.

26.9. PONEJELJAK

18.30h / Centar KNAP

MOLD: Svijet od poljubaca ne kamenja / izvedba

Nakon predstave slijedi razgovor s umjetnicima u sklopu PSR programa Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

22. – 27.9.

11 – 12:30h / Školica, MSU

Margit Galanter: Odgovor na izvedbu praksom / iskustveno – diskurzivni format

22. – 25.9.

Ekstenzija, MSU

Dora Đurkesac: Sea Soma / instalacija / u sklopu PSR programa Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

22. – 25.9.

Prostor za povremene izložbe, 2. kat, MSU

Studenti Akademije likovnih umjetnosti i Akademije dramske umjetnosti: Koštac / instalacija / u sklopu PSR programa Senzualne površine / Antisezona X-tenzija

1. – 2.10. / 10 – 13h / PC TALA

Margit Galanter: Dodir, dijalog, i osjetilnosti bivanja u tijelu / radionica

28. – 30.10. / 10 – 13h / PC TALA

Shannon Stewart: Što ovo tijelo radi? / Praksa tjelesno utemeljene teorije / radionica**(> Notes on Eyes-Closed Trio Unison:**

We enter into the space created by where the players face, where they are “not,” an ad-hoc space. I’m feeling (for) the rhythm arising, watching and listening to a pattern as it emerges, with skin, with vision, with the orchestra of the senses.

It’s hard to describe some of what I am picking up, what I experience as “we,” the unison. Movements unfettered by the occupations of the mind, a sense of feeling through and fumbling into something, a reticence, these subtle momentary receptions, then actions. At times, experienced as simultaneous: stimulus, reception, action, “tuned.” In between those that I would register as a “thing” are other kinds, softer ones, crossings, flashes, clouds, mistakes, and if I am to admit, I let the light in from time to time out of unconscious impulse, and close quickly so as not to take an imprint, but it’s all imprint and we are practicing what it means to organize from the felt, lived, moved, moving experience. I remember bending down and knowing they were too, after lots of arm gestures that could have been so deeply patterned, it has nothing to do with others’ actions, rather ancient dance trainings rippling into unconscious movement. A sense we have all paused together.

It got so still. An initiation all at once, expansion, a flat hand. A tuning score.

CIJENA ULAZNICE PO VEČERI – 50 kuna

Studenti, učenici plesnih škola, umirovljenici i nezaposleni – 35 kuna

Osobe s invaliditetom i osoba u pratnji – besplatno.

Ulaz na predstavu Svijet od poljubaca ne kamenja je besplatan.

Ulaznice se mogu rezervirati na repcija@msu.hr

22.-27.9. / 11-12:30h
SCHOOL, MCA

Margit Galanter

RESPONDING TO PERFORMANCE THROUGH PRACTICE

Margit Galanter, dance poet and cultural instigator from the Bay Area, California, will host a series of responsive sessions as a corollary experience to the festival's performances. The goal is to vibrate participation as audience as a creative act. The sessions will incorporate movement, writing, conversation, and explorations to reflect, enhance, process, and evolve the viewing experience into new formations. We will work with our multi-sensoriality, multi-dimensional responses, and the ever-changing experience of idea-creation as a sensuous, changing, and creative unfolding. What is contacted in the art experience, and what is under its surfaces? Of interest is sharing time, language, and the growing, collective organism of a common field.

This project is supported by the 2022 GPS/Global Practice Sharing program of Movement Research with funding from the Trust for Mutual Understanding.

„Što ovo tijelo radi?“ istraživački je modul koji razvijam već 6 godina provodeći rodnu i queer teoriju u praksu – ili – radije prakticirajući radnje koje radimo kao ljudi koji se bave plesom/ pokretom/somatskim radom i razumijevajući njihov dodir s teorijama o tome kako mi utjelovljujemo naša tijela. Teorija jednostavno može biti prijedlog da usmjerite vašu pažnju na određeno mjesto dok izvodite bilo koju radnju, i vidite što će se dogoditi.

Tijelo u plesu nije apstrahirani spremnik koji treba napuniti značenjem iz sadržaja koji nam je nametnut. Ona/on/oni su uvijek bili drugi dio sadržaja koji daje značenje i oblik i koji se slaže ili koji remeti kontekste. Kako to ispraviti dok radimo za jednakost i pravdu u širem kontekstu? Angela Davis naglašava kako je definicija radikalnoga „uhvatiti nešto u korijenu.“ Ako ono što je u korijenu podučavanja plesa i stvaranja prostora za prikazivanje plesa uključuje povijesno istiskivanje i isključenje te podjelu u skupine po načelu rase, klase, i roda, kako da nastavimo raditi ono što radimo, čvrsto držeći te stvari u njihovom korijenu? Koje korijenje zalijevati, a koje pustiti da odumre?

Zapadne neoliberalne vrijednosti oblikovale su neke od praksi i umjetnika kojima sam privržena i koji su čvrsto prisutni u mojim obrascima i idejama. Zanimaju me relativno jednostavni prijedlozi koji se bave ovim temama u njihovim korijenima. Možemo li primijeniti poetike i stvoriti suptilne intervencije? Možemo li osjetiti površine i omekšati rubove? U našim stremljenjima da prodiremo duboko, možemo li ostati otvoreni i uključivi? Iz ovog mjesta, „Što ovo tijelo radi“ omogućuje individualno istraživanje u okruženju kolektivnog učenja gdje se svaki sudionik hvata u koštac s utjelovljenim prošlostima, percepcijama, predodžbama i asocijacijama razmatrajući što znači raditi kao umjetnik u nerješivom krajoliku privilegije, opresije, ega, tržišta umjetnošću, ekoloških kriza i slojevite tjelesnosti.

O Praksi Tjelesno-Utemeljene Teorije (Body Based Theory Practice)

Kritički teoretičari predlažu da vlastite identitete formuliramo kroz ponovljene citate, utjelovljene geste i radnje koje cirkuliraju i ojačavaju jedne druge. Ove se stvari shvaćaju kao individualne, ali provedene kolektivno, te ojačavaju sustave ispreplitanja i načine postojanja koji promoviraju sustave dominacije, eksploatacije i nasilja, ali isto tako (nadajmo se) i oblike otpora, remećenja, rekonstrukcije. BODY BASED THEORY PRACTICE je slobodan termin za smještanje somatskih praksi, plesnih rituala, tjelesno-utemeljenih vježbi u kontekst feminističke teorije, queer teorije, crip teorije, i kritičke teorije rase. Kao plesnom umjetniku zanimljivo je pojmiti i nanovo pojmiti tjelesno kondicioniranje i treniranje te nepodudarnosti između svjesnog i nesvjesnog, namjernog i nenamjernog, odabranog i prisilnog. Kritička negativnost u proučavanju plesa prijedlog je Arabelle Stanger za istraživače i praktičare kako bi otkrili i suočili se s načinima na koje „ples doprinosi negaciji oblika života“. Stangerova rasvjetljuje kako se promoviranje plesa kao demokratske i emancipacijske forme (u svojim bijelim zapadnim lozama) događa istovremeno s istiskivanjem i isključivanjem, uz namjerno zanemarivanje i nijekanje rasnih i klasnih okolnosti u kojima je koncertni ples smješten.

Shannon Stewart

22.-27.9. / 11-12:30h
ŠKOLICA, MSU

“What Does This Body Make?” is a research module that I have facilitated for 6 years putting gender and queer theory into practice--or--rather doing the practices we do as dance/ movement/somatic people and understanding their intersection with theories about how we come to embody our bodies. Theory can simply be the proposal to put your attention in a particular place as you do any action and see what happens.

The dancing body is not an abstracted vessel to be filled with meaning from content put upon us. She/he/they have always been the other part of the content giving meaning and shape and agreeing to or disrupting contexts. How do we do justice to that while doing work for equity and justice more broadly? Angela Davis points out the definition of radical is “to grasp something at the root.”

If what is at the root of dance training and making space for dance presentation includes historical displacement and exclusion and compartmentalization along lines of race, class, and gender then how do we continue to do what we do, while grasping these things at their roots? What roots do you water and what do you let die off?

Western neoliberal values have shaped some of the practices and artists that are near and dear to my heart and that are embedded in my patterns and ideas. I'm interested in relatively simple proposals that are addressing issues at their roots. Can we apply poetics and create subtle interventions? Can we sense the surfaces and soften the edges? In our efforts to go deep, can we stay open and inclusive? From this place, WDTBM provides individual research in a collective learning environment where each participant grapples with embodied histories, perceptions, representations, and associations while considering what it means to work as an artist in the unresolvable landscape of privilege, oppression, ego, art markets, ecological crisis and layered corporeality.

On Body Based Theory Practice

Critical theorists propose that we formulate our identities through repeated quotations, embodied gestures and acts that circulate and reinforce one another. These things are understood as individual but enacted collectively and reinforce interlocking systems and modes of being that further systems of domination, exploitation, and violence but also (maybe more hopefully) forms of resistance, disruption, reimagining. BODY BASED THEORY PRACTICE is an open-source term for situating somatic practices, dance rituals, body-based exercises in the context of feminist, queer, critical race, and crip theory. As a dance artist it is interesting to conceive and reconceive of bodily conditioning and training and discrepancies between conscious and unconscious, intentional and unintentional, complicit and coerced. Critical negativity in dance research is a proposal from Arabella Stanger for scholars and practitioners to reveal and confront the ways in which “dance contributes to the negation of forms of life.” Stanger illuminates how the promotion of dance as a democratic and emancipatory form (in its white western lineages) happens alongside of displacement and exclusion, intentionally casting a blind eye and disavowing the racialized and classist circumstances concert dance is situated in.

Margit Galanter

ODGOVOR NA IZVEDBU PRAKSOM

Kao dio popratnog programa Performance Situation Room, Margit Galanter, plesna pjesnikinja i pokretačica u kulturi iz kalifornijske regije Bay Area, održat će niz responzivnih sesija kroz iskustvo nastalo kroz festivalske izvedbe - svakoga dana reflektirat će se izvedba od prethodne večeri. Sesije će uključivati pokret, pisanje, razgovor i istraživanje radi odražavanja, pojačavanja, obrade, i evolucije iskustva gledanja u nove oblike. Radit ćemo s vlastitom višeosjetilnošću, višedimenzionalnim odgovorima, te stalno mijenjajućim iskustvom kreiranja ideja kao senzualnih, promjenjivih, i kreativnih događanja. Što se dodiruje u iskustvu umjetnosti, a što se nalazi ispod površine? Zanima nas dijeliti vrijeme, jezik, te rastući kolektivni organizam zajedničkog područja. Program je otvoren svim zainteresiranima, prijave na improspekcije@gmail.com.

Ovaj program realiziran je u suradnji sa Movement Research kroz Global Practice Sharing program financiran od Trust for Mutual Understanding.

22.-25.09.
EKSTENZIJA MCA

Dora Đurkesac

SEA SOMA

“Sea Soma” is a fictional ecosystem exploring water and digital objects as healers of somatic senses. It focuses on embodied cognition and opposes the mind-oriented perception of intelligence. It observes the static screen-based life and contemplates the digital as a sufficient experiential substitute. Its elements are a sea squirt, algorithmic sounds and images, dancer researcher, transparent screens, and mobile phones on neck holders.

Performance: **Ixchel Mendoza Hernandez**

Video and creative assistance: **Stella Horta**

UX design research: **Sarah Baron Brljević**

Dramaturgical assistance: **Nina Gojić**

Text consultancy: **Vinicius Jatobá**

Design: **Louise Borinski**

Theoretical assistance: **Seán Marrett and Lukas Hondrich**

Technical assistance: **Lukas Hondrich**

Thanks to: **Marko Gregović and Natko Stipančev**

Curation: **Rachel Monosov**

ŠIRE OD TIJELA

MOLD Kolektiv

Premjesti

od

Nakupine gljiva

češer

k o trlj an j e

Samo pustiš da radi

Tijela u plohama

od

Na koljenu

glji

va

Rastavi

Pomak

nje

od

ja

bi

Dalje

Od sredine

Pustiš da radi

Više nego mislim

Padamo

dugo

Prijenos

Preko sebe

Način na koji postajemo

s tijelom

u plohama i

vijugama nalik na

crve

U pokretu sam bila promjena

ne stanica

Čega te strah?

Šire od tijela

Promjena

Može biti i

Dio i sve.

WIDER THAN THE BODY

MOLD Kolektiv

Move of

Troops of mushrooms

pinecone
rolling

Let it work

Bodies in surfaces

of

On the knee

mush
rooms

Detach

Displace

ing
of
PP
ho

Continue

From the middle

Let it work

More than I can think of

We are falling far

Move

Over oneself

Way of becoming

with body

in surfaces and

whorls resembling

worms

In motion I was a change

not a cell

What are you scared of?

Wider than the body

Change

Can be both

Part and all.

22.-25.09.
EKSTENZIJA MSU

Dora Đurkesac

SEA SOMA

“Sea Soma” je fiksijski ekosustav koji istražuje vodu i digitalne objekte kao iscjelitelje somatskih osjetila. Fokusira se na utjelovljenu kogniciju i suprotstavlja se percepciji inteligencije koja je orijentirana prema umu. Promatra statične živote na ekranima i kontemplira digitalno kao dovoljan iskustveni nadomjestak. Prisutni elementi su prskanje mora, algoritamski zvukovi i slike, plesač istraživač, prozirni ekrani, te mobilni telefoni na okovratnim držačima.

Izvedba: **Ixchel Mendoza Hernandez**

Video i kreativna podrška: **Stella Horta**

Proučavanje UX dizajna: **Sarah Baron Brljević**

Dramaturška podrška: **Nina Gojić**

Savjetovanje oko teksta: **Vinicius Jatobá**

Dizajn: **Louise Borinski**

Teorijska podrška: **Seán Marrett i Lukas Hondrich**

Tehnička podrška: **Lukas Hondrich**

Zahvale: **Marko Gregović i Natko Stipančev**

Kuriranje: **Rachel Monosov**

GRAPPLING

22. - 25.09.
2. FLOOR MCA

performance

25.09. / 17h
2. FLOOR MCA

Students'
program

The final year students of the Academy of Fine Arts and the Academy of Dramatic Art, whose authored works and interests meet around this year's festival Improspekcije, have been invited within the joint collaborative process to consider layering and touching surfaces of their works as a collective response to the topic of sensuous surfaces.

A group of 6 artists enters an empty space, bringing in their own personal materials, ideas, practices - out of those, a new, merged space formed around and dealing with the concept of "sensuous surfaces" emerges. The new space is built and developed collaboratively to form a collective installation. This becomes the basis for an exchange between the installation, artists and visitors.

The participants are students of the Academy of Fine Arts, in the graduate program Animated Film and New Media, orientation New Media: **Bruna Jakupović, Josip Knežević, Evan Joseph Kirby Bogdanović, Lana Lehpamer, Ivor Tamarut; and Sara Škrobe**, student of the Academy of Dramatic Art, in the undergraduate study program in Contemporary Dance, pedagogical orientation.

ŠIRE OD TIJELA

MOLD Kolektiv

i vijugama nalik na
crve
u pokretu sam
bila promjena
ne stanica.
U pokretu sam bila s tijelom
ne u tijelu
ne od tijela
Šire od tijela. Postajem s tobom
Sve je istovremeno
u slojevima.
Pogled PA Dalje
Čije je
Kretanje
Rušenje
A D Padanje po papiru
Glji
va od tijela od
Može biti i
Meni je svejedno
Sve je istovremeno
Ponovo.
Premjesti.
Način na koji smo zajedno u isto vrijeme
Tijela
Pad
Pad od sile teže
Način na koji se upijam u tebe
Postajem s tijelom
Šire od
Ponovo Pad od šiška
men n n

WIDER THAN THE BODY

MOLD Kolektiv

and whorls resembling
worms
in motion I was
a change
not a cell.

In motion I was
with the body
not in the body
not from the body

Wider than the body.
Becoming with you

All is at the same time
in layers.

Look
FA
Continue

Whose
L Moving
L Destructing
Falling on the paper

Mushro
om of bodies of

Can also be
All the same to me

Again.
Rearrange.
The way we are together in time.

Fall
Fall of gravity

Becoming with the body
The way I am absorbing into you.

Wider than
Again
Fall of stones

KOŠTAC

studentski
program

Izvedba

25.09. / 17h
2. KAT MSU

22. - 25.09.
2. KAT MSU

Studentice i studenti završnih godina studija Akademije likovnih umjetnosti i Akademije dramske umjetnosti čiji se autorski radovi i interesi susreću oko ovogodišnjih Improspekcija pozvani su unutar dijeljenog suradničkog procesa razmotriti uslojavanje i doticanje površina svojih radova kao kolektivan odgovor na temu senzualnih površina.

Skupina 6 umjetnika ulazi u prazan prostor, unoseći svoje vlastite materijale, prakse i ideje. Iz njih proizlazi novi (merged) prostor, formiran oko koncepta "senzualne površine". Taj prostor sagrađen je i kolaborativno razvijen kako bi se formirala kolektivna instalacija. Ovo postaje početna točka za razmjenu između instalacije, umjetnika i posjetitelja.

Koštac / studentice i studenti Akademije likovnih umjetnosti diplomskog studija Animirani film i novi mediji, smjer Novi mediji: **Bruna Jakupović, Josip Knežević, Evan Joseph Kirby Bogdanović, Lana Lehpamer, Ivor Tamarut** i studentica Akademije dramske umjetnosti preddiplomskog studija Suvremeni ples; Nastavnički smjer **Sara Škrobe**.

22.09. / 19h
GORGONA MCA

Snježana Premuš

TIME IN A GLANCE

Time in a glance is formed as horizontal, generative choreography, where the viewer becomes a dynamic observer following the group's movement, formed through various processes of transformations and modulations. The author is interested in the work of a group that draws from movement as a process and the body beyond the intended body codes and shapes. We are confronted with recognizable signs, gestures and their imperceptible occurrences, which the performer and the spectator each follow on their own in a spatial-temporal continuum.

Artistic direction and choreographic principles: **Snježana Premuš**

Performers and co-creators: **Anja Bornšek, Snježana Premuš, Tina Valentan**

Music and live composition: **Boštjan Perovšek**

Lighting design and live composition: **Špela Škulj**

Costumography: **Barbara Kapelj**

Video: **Hana Vodeb** editing / **Tadej Vintar** camera

Photography: **Marcandrea**

Production: **Zavod Federacija Ljubljana**

Partner: **Bunker**

The project was part of Creative Crossroads programme (cycle 1) - Long life burning/NDA Slovenija (EU programme Creative Europe).

Supported by: Ministry of Culture of the Republic of Slovenia and Municipality of Ljubljana

This guest performance is realized in collaboration with SomaHut platform.

ŠIRE OD TIJELA

MOLD Kolektiv

Vidi nas

kako

radimo skupa

svaka svoje

Samo sa

sjećanjem na

konstrukciju

koja

se rastavlja sastavlja preslaguje i

klizi

rotira

Pogled oko sebe.

i nađe i padne i čuje kako klizi

i struže dok se mijenja i prolazi.

Nikad me nije zanimalo kakve stvari jesu

Nego

kakve mogu biti

Tijela

Nakupine gljiva

u plohama

promjeni

Kako da stvorimo strukturu koje nema?

Kako organizirati plesna tijela

u prostoru

papira

Kako misliti van znanja i

sjećanja?

Nekog reda mora biti.

Nekog reda mora biti.

Nekog reda mora biti.

Ne mora.

Tijela

Ponovo

Premjesti

Samo pustiš da radi.

Može biti i

Dio i sve.

Gore

u lijevom kutu

bila je smeđa i ljubičasta svjetlost.

(Ne volim te boje).

Rekla sam gljivi

Pomogni mi

da izađem.

Vani je bilo puno života a život je bio tako

Ružan.

Tijela

u plohama različitih uzoraka

WIDER THAN THE BODY

MOLD Kolektiv

Look at us
as we
work together
each her own

Only with
the memory of
construction
which

disassembles reassembles rearranges and
glides

rotates
Look around oneself.
and finds and falls and sounds as it
glides

and scrapes while it changes and passes.

I was never interested in the way things were
But
the way they could be.

Bodies
Troops of mushrooms
in surfaces
changing

How to create a non-existent structure?
How to organise dancing bodies in space of
paper?

How to think beyond knowledge and memory?

There must be some sort of order.
There must be some sort of order.
There must be some sort of order

No, there must not.

Bodies
Rearrange
Again
Let it work.

It can be both

Part and all.

Above
in the left corner
there was brown and purple light.
(I do not like those colours).

I said to a mushroom
Help me
get out.

Outside was so full of life and life was so
ugly.

Bodies
in surfaces of different patterns

22.09. / 19h
GORGONA MSU

Snježana Premuš

VRIJEME U POGLEDU

Vrijeme u pogledu oblikovano je kao horizontalna, generativna koreografija, u kojoj gledatelj postaje dinamički promatrač koji prati pokret skupine stvoren raznim procesima transformacija i modulacija. Autoricu zanima rad skupine koji se nadovezuje na pokret kao proces i tijelo izvan željenih kodova i oblika tijela. Suočeni smo s prepoznatljivim znakovima, gestama, te njihovim neprimjetnim pojavnostima, koje izvođač i gledatelj zasebno prate, svaki u svojem prostorno-vremenskom kontinuumu.

Umjetničko vodstvo i koreografski principi: **Snježana Premuš**
Izvođači i su-kreatori: **Anja Bornšek, Snježana Premuš, Tina Valentan**
Glazba i skladanje uživo: **Boštjan Perovšek**
Oblikovanje svjetla i slaganje uživo: **Špela Škulj**
Kostimografija: Barbara Kapelj
Video: **Hana Vodeb** montaža / **Tadej Vintar** kamera
Fotografija: **Marcandrea**
Produkcija: **Zavod Federacija Ljubljana**
Partner: **Bunker**

Projekt je bio dijelom programa: Creative Crossroads (1. ciklus) - Long life burning/NDA Slovenija (EU programme Creative Europe).
Program su podržali: Ministarstvo kulture Republike Slovenije i Grad Ljubljana.
Ovo gostovanje ostvareno je u suradnji sa SomaHut platformom.

YOUR SWEAT LEAVES A STRANGELY METALLIC TASTE ON THE AIR, YOUNG HUNTER

23.09. / 18h
PLATEAU MCA

Marko Gutić Mižimakov
in collaboration with
Lana Hosni and Marin Lemić

Framed as an hour long epic, this experimental movement and audiovisual composition is made of folds, twists and turns in the spacetime of a speculo-holographic culture. The work continues the previous series of performing sites for affective clones and is set in the before and after of the upcoming short film Dragon Hunt.

**Marko Gutić Mižimakov in collaboration with Lana Hosni & Marin Lemić
alongside clones LaLacurata, dRASKO i MarQ2**

Costume care: **Dominik Brandibur**

Tech Assistance: **Jasen Vodenica**

Produced by Marko Gutić Mižimakov and Association of Dance Artists of Croatia (UPUH).
Supported by the City of Zagreb and a.pass - Advance Performance and Scenography Studies.

Površine se pojavljuju nakon što nešto ispraznimo. Nakon što smo ispraznili pozornicu i izrekli *Pozornica je prazna*, ukazujemo na ono što je neposredno do praznog prostora – praznina ima granice i spremnik koji često ne vidimo. Želim da primijetimo zidove i pod, te da možda postanemo svjesni i prašine koja se sliježe u slojevima, ili topline svjetlosti koja prolazi kroz čestice u zraku.

Kada primijetimo površine, pojavljuju se tragovi. Tragovi bude sjećanja, pokreću imaginarije stvari koje su se dogodile. Trag može biti nešto izrezano (odsutnost) ili dodan sloj (ostatak).

Ponekad kad uđete u studio, pun je tragova tenisica, možete vidjeti put kojim je netko dolazio, i ponekad ga možete obrisati i imati na svom dlanu. Iz perspektive publike, čini mi se da je to malena promjena poput: *o, slučajno su ostavili tragove na podu*, ili ako se čini da su tragovi dio izvedbe. Mnogo sam razmišljala o tragovima koji su negativni. Tragovi koji su izrezani ili sačinjavaju nekakvu odsutnost. Čini mi se da kad govorimo o tragovima u plesu da je to zanimljiva varijacija.

U procesu rada na plesu postoji praznina između dva radna dana; odlazimo i vraćamo se u studio. Smatram da je negativan trag način izražavanja nostalgije, način izražavanja iskustva prošlosti. Razmišljam, je li ples nostalgična aktivnost? Ali tu je uvijek i škakljiva stvar koja se događa u mozgu kad pokušavamo predkalkulirati budućnost – vrlo blisku budućnost. Ovo bi bio moj prvi argument protiv, budući da u plesu ima jako puno rizika i sreće. Ovaj smo zadatak pripremili zajedno, kao zagrijavanje – *Unwinding*, što me je naučio Frédéric Gies dok sam studirala na DOCH. Dvije su uloge: jedna osoba drži za zapešće drugu osobu koja opušteno leži na podu. Oboje su usmjereni na slušanje točke dodira među njima. Ako ima kretanja, osoba koja drži zapešće drugoga prati taj pokret; u protivnom, ta osoba samo sjedi držeći zapešće. Smatram da ako se radi manje to čini da se tragovi na tijelu pojave. Sada mislim na tragove za koje pretpostavljam da nisu trajni i eksternalizirani. Doživljavam to kao da su pokreti koje smo učinili u prošlosti premrežili tkiva u našim tijelima. Tijekom rada na ovoj vježbi pojavljuju se mali trzaji i mikropokreti kao ostaci prošlih pokreta.

Kako se to nadovezuje na ogrebotine na podu? Pretpostavljam da ovisno o tome kako posložimo hijerarhiju pažnje ili osjeta u plesu i koreografiji postoji mogućnost da se na neki način izravna ta hijerarhija. Kao član publike, ponekad odlutam u mislima tijekom izvedbe. Zateknem se kako gledam gore u rasvjetu ili stražnji prostor na stropu ili u uglu dvorane, vidjevši stvari koje inače ne bih primijetila. Ne upravlja izvedba mojim pogledom prema tamo, ali me poziva da tamo idem.

Fragmenti tekstova iz: *Na rubu rada*: razgovor Lise Schaman i Ode Brekke, između dvije probe izvedbe *Kad ostane samo površina*.

Oda Brekke

Surfaces appear when we empty something out. By emptying the stage and stating *The stage is empty*, we point to what is next to the empty space – the emptiness has a boundary and container that we often fail to see. I want us to notice the walls and the floor, and maybe even become aware of the dust landing as a layer, or the heat of the light passing through the particles of the air.

When we notice surfaces, traces appear. Traces evoke memories, they trigger imaginaries of things that happened. A trace can be something carved out (absence) or an added layer (a remnant).

Sometimes when you enter a studio it's full of marks from sneakers, you can see the path that someone has moved in, and sometimes you can rub it and have it in your hand. From an audience perspective, I think it is a small shift like: oh they accidentally left marks on the floor, or if it feels like the traces are a part of the piece. I have been thinking a lot about the kind of traces that are negative. Traces that are carved out or constitute a kind of absence. I feel that when we talk about traces in dance this is an interesting variation.

In a process of working on a dance there is a gap from one working day to another, we leave and we return to the studio. I think the negative trace is a way to express nostalgia, a way of expressing experience of the past. I'm just thinking, is dancing a nostalgic activity? But there is always also a tricky thing going on in the brain of trying to precalculate the future- the very close future. This would be my first argument against it, because dancing is so much about risk and chance. We have done this task together, as a warm up - Unwinding, which I learned from Frédéric Gies when I studied at DOCH. There are two roles: one person holding the wrist or the other person that lies down resting on the toor. Both are busy listening to the point of contact between them. If there is a movement, the person holding the others wrist follows it, otherwise that person just sits there holding their wrist. I think doing less makes traces in the body appear. And now I mean traces that I guess are not durable and externalized. I experience it as if the movements that you've done in your past have wired the tissues of your body. When doing this exercise small twitches and micro-movements from these rest-products occur.

How does this connect with the scratch on the floor? I guess it's how you make a hierarchy of the attention or the sensations, that there is a possibility in dance and choreography to sort of flatten that hierarchy. As an audience member, sometimes performances make me space out. I end up looking up at the light and rears in the ceiling, or a corner of the room, seeing things I would not notice otherwise. It's not that the piece is directing my gaze there, but still it invites me to go there.

Fragments of the texts taken from *At the edge of the work*: a conversation between Lisa Schaman and Oda Brekke, between two rehearsal periods of *When there's only surface left*

TVOJ ZNOJ
OSTAVLJA ČUDAN
METALNI OKUS U
ZRAKU, MLADA
LOVKINJE

23.09. / 18h
PLATO MSU

Marko Gutić Mižimakov
u suradnji s Lanom Hosni
i Marinom Lemićem

Eksperimentalna pokretna i audio-slikovna kompozicija predstavlja jednosatni ep sačinjen od nabora, izvrtanja i uvijanja vrijeme-prostora spekulativno-holografske kulture. Rad se, s odmakom, nastavlja na niz izvedbenih terena za afektivne klonove, a zamišljen je kao prije i poslije u narativu predstojećeg filma *Lov na zmajice*.

Marko Gutić Mižimakov u suradnji s Lanom Hosni i Marinom Lemićem te klonovima LaLacurata, dRASKO i MarQ2

Briga za kostime: **Dominik Brandibur**

Tehnička podrška: **Jasen Vodenica**

U koprodukciji Marka Gutića Mižimakova s Udrugom plesnih umjetnika Hrvatske. Rad su podržali Grad Zagreb i a.pass - Advance Performance and Scenography Studies.

Oda Brekke

WHEN
THERE 'S
ONLY
SURFACE
LEFT

24.09. / 19h
2. FLOOR MCA

When there's only surface left departs from an interest in the innumerable traces that are discovered and produced when dancing. In this work the paradoxical aspect of the concept surface is a starting point. Evoking the sense of the most concrete and graspable; what is actually here, what can be seen or touched and pointed at. At the same time surface carries the meaning of superficiality and appearance- a façade stripped from solid structure and deep meaning.

Choreography: **Oda Brekke**

Performers: **Lisa Schåman, Sunniva Vikør Egenes and Oda Brekke**

Original cast/developed with: **Maia Means, Lisa Schåman and Oda Brekke**

Sound: **Hara Alonso**

Textile and objects: **Mathilde Sundfjord Sæthre**

Dramaturgical advice: **Karina Sarkissova**

Administration: **Interim kultur**

Premiere: **Weld Stockholm 2021**

This performance and residency are realized in collaboration with MDT, as part of the Dance Hub program guideline of the project Life Long Burning

Supported by Weld, The Swedish Arts Council, Swedish Arts Grant Committee, the Nordic Culture fund, Bergen Municipality

Improvizirani sažetak

Iako nije više 2016.², atmosferu podižem anakronističkim post-porn kolažom novoobjavljene slike Strijelca A* - crne rupe u središtu naše galaksije - mapirane preko stražnjice *cam* izvođača koji me gleda preko obronaka svojih bujnih guzova.

Nadalje, uzimajući ulogu astronauta Janne Levin u njenom *Priručniku za preživljavanje crne rupe*³, bivam uvučen djelovanjem gravitacijske sile obzora događaja Strijelca A*. Bespovratno ponirući, počinjem razmišljati o mogućem iščitavanju crne rupe kao koreografa modernističke tradicije. Želim izvrnuti to čitanje.

Prateći vektor utrljavanja ovoga tijela u čisto prazno prostor-vrijeme, razlamajući njegove čestice, njegove pozitivnosti od negativnosti, meditiram o singularnosti svojeg takozvanog *gay* života - o AIDS-u⁴. Svjetlosni oblici teku divljim intenzitetom pokraj opasne površine te infektivne crne rupe kvir prošlosti. Nastavljam obuzeto razmišljati o postanku praznine, kroz nevidljivu svjetlost⁵ čujem tugaljiv duboki glas Davida Wojnarowicza, oštre riječi McKenzie Wark, te *wrackjazz* na alt saksofonu Vesne Gorše.

Gledano izvana, nijedna informacija ne može pobjeći iz nutrine crne rupe, no kodirane varijacije ovih slova plutaju ispremišane na njenom akrecijskom disku, projicirajući holografsku sliku ovih afekata i intenziteta kroz zastrašujuće duga vremenska razdoblja.

2. I barem se neki od nas osjećaju iscrpljeni hiperpopom, godinama kasnije, na drugom kraju apolitičnih futurizama estetike IX. Berlinskog Biennalea.

3. Janna Levin (1967, SAD) je astrofizičarka, spisateljica u žanru popularno znanstvene fikcije, te *show(o)menica*

4. Ako je crna rupa proizvod objekta toliko masivnog da se urušava u sebe - savijajući prostor-vrijeme i stvarajući stabilno ništa koje će tako stajati, kako se čini, cijelu vječnost, tamo, negdje, kao DVD koji vrti planetarne narative kojemu bi trebalo manje od mikrosekunde da se projicira u mrežnice mojih očiju nakon što prijeđem horizont događaja - koji je to dakle objekt u mojem životu, koji me savija, koji me čini da se urušavam u sebe? I što preostaje kada ta specifična crna rupa ispari? #aidsafterPREP

5. <https://www.youtube.com/watch?v=QFsRzuQY5zA>

A BLACK HOLE OF MY OWN

Marko Gutić Mižimakov

An Improvised Summary

Although it isn't 2016² anymore, I would like to start by setting the mood with an anachronist post-porn collage of the newly released image of Sagittarius A* - the Black Hole in the center of our galaxy - mapped over the asshole of an online cam performer looking at me from behind the hills of their luscious buttocks.

From there on, by taking the role Janna Levin's astronaut in her Black Hole Survival Guide³, I get dragged by the gravitational pull of Sag A*'s event horizon. Plunging irrevocably I start contemplating a possible reading of the Black Hole as a choreographer in the modernist tradition. I wish to pervert this reading.

Tracing the vector smearing this body into the pure empty space time, splitting its particles, its positives from negativities, I meditate on the singularity of my so-called gay life - AIDS⁴. Light shapes flow with a furious intensity past the trap horizon of this infectious black hole of queer history. I keep obsessing about the becoming of emptiness, I start reading into the invisible light⁵ and in it I hear the lamenting deep voice of David Wojnarowicz, the sharp words of McKenzie Wark, the alt sax wrackjazz of Vesna Gorše.

Seen from outside, no information escapes the inside of the Black Hole, yet encodings of these letters float scrambled on its accretion disk, projecting a holographic image of these affects and intensities over excruciatingly long stretches of time.

2. and at least some of us find ourselves exhausted by hyperpop, years after, on the other end of the apolitical futurisms of IX Berlin Biennale's aesthetic

3. Janna Levin (1967, US) is an astrophysicist, pop-science/fiction writer and show woman

4. If a Black Hole is a product of an object so massive it collapses into itself - folding spacetime and creating a stable nothing standing for what seems to be eternity there, somewhere, like a DVD spinning planetary narratives that would take less than a microsecond to replay into the retina of my eyes once I cross the event horizon - then what is that object in my life, folding me, making me collapse into myself? And what is left when that specific Black Hole evaporates?
#aidsafterPREP

5. <https://www.youtube.com/watch?v=QFsRzuQY5zA>

KAD OSTANE SAMO POVRŠINA

Oda Brekke

24.09. / 19h
2. KAT MSU

Kad ostane samo površina ostane polazi od zanimanja za nemjerljive tragove koji se otkrivaju i stvaraju tijekom plesa. U ovome radu polazna je točka paradoksalni aspekt površine koncepta. Evocirajući osjećaj najkonkretnijeg i najuhvatljivijeg; što je u stvari prisutno, što se može vidjeti ili dotaknuti ili pokazati. Istovremeno površina nosi značenje površnosti i izgleda - fasada odvojena od čvrste strukture i dubljeg značenja.

Koreografija: **Oda Brekke**

Izvođači: **Lisa Schåman, Sunniva Vikør Egenes i Oda Brekke**

Izvorna postava/sukreatori: **Maia Means, Lisa Schåman i Oda Brekke**

Zvuk: **Hara Alonso**

Tekstil i objekti: **Mathilde Sundfjord Sæthre**

Dramaturška podrška: **Karina Sarkissova**

Administracija: **Interim kultur**

Premijerno izvedeno: **Weld Stockholm 2021.**

Ovo gostovanje i rezidencija održani su u suradnji sa MDT Stockholm, kroz program Life Long Burning u sklopu programske smjernice Dance Hub

Izvedbu su podržali: Weld, Švedsko vijeće za umjetnost, Švedski odbor za finansijsku potporu umjetnosti, Nordijski fond za kulturu, Grad Bergen

25.09. / 19h
GORGONA MCA

Costas Kekis

BOUNCE

Bounce is a performative ritual of personal and collective repair. The group of five performers work through shared sensorial physical practices of emotional resilience, driven by the need to care, cure, withstand and thrive. Bounce is an embodied and embedded process towards an ecology of perception, that is, the way the activity of our senses functions to bind our separate nervous systems into the encompassing environment and thrive - or in other words: to bounce back.

Artistic Direction: **Costas Kekis**

Performers: **Mzamo Nondlwana, mwoyo dziruni, Asher O' Gorman, Daniel Nasr, Evandro Pedroni**

Sound: **Tanja Fuchs aka Abu Gabi**

Stage and Costumes: **Panagis Marketos**

Light Design: **Katja Thürriegl**

Production Management: **Almud Krejza**

Production: **Costas Kekis / Taystee Tears: Kunst und Tanzprojekte**

Funded by: **MA7 – Kulturabteilung der Stadt Wien**

Co-produced by: **Brut**

Supported by: **Im_flieger**

Hosting supported by: **DANCE ON TOUR Austria and the Austrian Cultural Forum: AKF**

CRNA RUPA ZA MENE

Marko Gutić Mižimakov

(isječak teksta iz eseja koji će biti objavljen u nadolazećem broju časopisa KRETANJA)

Neuredne namjere

Ovom ću tekstu pristupiti svojim znanstvenofantastičnim ukusima, isključujući teorije u sanjarenje, iz koreografije antro-objektifikacije crne rupe u prijevod njene anatomije u score, sve do toga da razmišljam o AIDS-u kao o crnoj rupi.

Postavljajući ih na akrecijski disk crne rupe, prelizat ću kroz radove vizualnog umjetnika/ACTUP aktivista Davida Wojnarowicza, ulične glazbenice/alt saksofonistice/ZF spisateljice Vesne Gorše, auto-teoretičarke McKenzie Wark, te pisca ZF porna Samuela R Delanyja.

Razmatrat ću slikovne tehnologije i procedure koje se koriste u stvaranju znanstvenih prikaza crnih rupa, a razmatrat ću i složeno bogatstvo negativnosti i ništavnosti i praznine i šupljine kao generativnog naboja prisutnog u mojoj praksi.

Razmišljat ću o izvođačinom znoju kao pobrkanom višku plesnih informacija u svezi s mekanom dlakom crne rupe¹. Mimo dobrog ukusa, usporedit ću mekanu dlaku crne rupe sa stidnim dlakama oko vlastita anusa.

Želim koreografski misliti ovaj tekst. Ovaj tekst želi misliti o sebi kao o izvedbi, izložbi, te o komadu trash autofkicije.

1. Crna rupa može imati „mekanu dlaku“ - niskoenergetske kvantne ekscitacije koje oslobađaju informacije kada crna rupa isparava. <https://physics.aps.org/articles/v9/62>

A BLACK HOLE OF MY OWN

Marko Gutić Mižimakov

25.09. / 19h
GORGONA MSU

(text snippet from an essay to be featured in the upcoming issue of MOVEMENTS journal)

Messy Intentions

I will make use of my SciFy tastes in order to slip from theory into daydream, from anthro-objectifying the Black Hole as a choreographer or translating its anatomy into a score, to contemplating on AIDS as the Black Hole of my life.

Staging them onto the Black Hole's accretion disk I will lick through works by visual artist/ACTUP activist David Wojnarowicz, street musician/alt sax player/science fiction writer Vesna Gorše, autotheorist Mckenzie Wark and SciFy porn writer Samuel R Delany.

I will consider the imaging technology and procedures employed in the production of scientific representations of Black Holes and I will also consider the elaborate richness of negativity and nothingness and emptiness and hollowness as the generative charge present in my practice.

I will think of the performer's sweat as the scrambled leftover information of dancework and compare it to Black Hole's soft hair¹. In poor taste I will compare the Black Hole's soft hair to the pubic hair around my anus.

I want to think this text choreographically. This text wants to think itself as a performance, exhibition, and a piece of trash autofiction.

1. A black hole may carry "soft hair," low-energy quantum excitations that release information when the black hole evaporates. <https://physics.aps.org/articles/v9/62>

Costas Kekis

ODSKOK

Odskok je izvedbeni ritual osobnog i kolektivnog popravka. Skupina petero izvođača djeluje kroz zajedničke osjetilne fizičke prakse emocionalne otpornosti, vođene potrebom za brigom, liječenjem, izdržavanjem i napredovanjem. Odskok je utjelovljen i ukorijenjen proces prema ekologiji percepcije, odnosno, prema načinu na koji aktivnost naših osjetila funkcionira kako bi povezala naše odvojene živčane sustave u objedinjujuću okolinu i napredovala – drugim riječima: kako bi odskočila.

Umjetničko vodstvo: **Costas Kekis**

Izvođači: **Mzamo Nondlwana, mwoyo dziruni, Asher O' Gorman, Daniel Nasr, Evandro Pedroni**

Zvuk: **Tanja Fuchs aka Abu Gabi**

Scena i kostimi: **Panagis Marketos**

Oblikovanje svjetla: **Katja Thürriegl**

Izvršni producent: **Almud Krejza**

Produkcija: **Costas Kekis / Taystee Tears - Kunst i Tanzprojekte**

Financijski podržano od strane: **MA7 – Ured za kulturu Grada Beča**

Ko-produkcija: **Brut**

Podržano od strane: **Im_flieger**

Gostovanje podržano od strane: **DANCE ON TOUR Austrija i Austrijskog kulturnog foruma – AKF**

MOLD KOLEKTIV

WORLD OF KISSES, NOT STONES

26.09. / 18:30h
KNAP CENTER

The choreography is taking place on a cloud underground and speculates about time that does not pass, but is omnipresent, and exists in the world of things. The world in the cloud underground is always in a mild, contained, continuous movement. The category of time lacks direction and harmony; it accepts multiplicity and diversity of timeness – stones men worms and microbes – which create temporary images and events through repetition, restoration, and adding up to the network of continuous movement.

Mold COLLECTIVE.

Choreography and performance: **Antonia Dorbić, Marta Krešić, Danijela Renić and Lana Šprajcer**

Stage design: **Antonia Dorbić and Marta Krešić**

Music: **Adam Lončar**

Production: **Karla Abramović**

The project has been supported by the Ministry of Culture and Media of the Republic of Croatia.

Kintsugi, također poznat kao *kintsukuroi*, japansko je umijeće popravljanja razbijene lončarije popravkom područja oko loma lakom koji je posut ili je pomiješan s prahom zlata, srebra ili platine. Kao filozofija, kintsugi tretira lom i popravak kao dio povijesti predmeta, radije nego nešto što treba prekriti. Ovaj sam koncept pretočio u promatranje traume, gledajući ju kao slomljenu točku u fizičkoj, emocionalnoj i mentalnoj prošlosti tijela. Trauma se promatra ne kao iskustvo koje valja izbrisati, već iskustvo koje treba nanovo proživjeti te ponuditi tijelu produljenu, pa čak i širu vrijednost, baš kako Kintsugi predmetima dodaje zlato.

U kreativnom procesu *Bounce*, jedna je namjera bila jasna otpočeka: ne bi trebao postati individualni terapijski rad sudionika. Da bi se pristupilo terapiji u kreativnom kontekstu treba imati specifična znanja, koja ja nemam.

Metoda koju smo koristili za improvizaciju i stvaranje materijala dolazi od jedne improvizacijske metode koja posuđuje ime i inspiraciju iz osjetilnog procesa nazvanog *Orienting*, koji se koristi u određenim oblicima terapije gdje se sudionika, koji bi se mogao osjećati nesigurno ili biti u strahu (u psihološkim terminima to bi bio *bori se ili bježi* način rada) uputi da se fokusira na vlastiti živčani sustav i osjete te njihov odnos prema okolini. Na taj se način pažnja usmjerava na neposredne podražaje i osjetila kako bi se umirio živčani sustav i procijenila situacija u određenom okruženju (te moguće dosegнула točka u kojoj se *bori se ili bježi* način zanemaruje, barem privremeno). Ovaj proces nije osobni, već je ukorijenjen u skupini na pozornici kao cjelini.

Vrlo sam oprezan s idejama osobnog ozdravljenja i terapije i želim pogurati takve procese čim dublje, kako bi funkcionirali i obogatili skupinu ili zajednicu, radije nego da ostanu zatvoreni samo na osobnom putovanju. Izvođači se orijentiraju tijekom cijelog trajanja izvedbe u potrazi za procesom/ritualom popravka zajednice. 'Popravak' je termin koji sam posudio od *Kintsugija* i radije ga koristim nego 'ozdravljenje'.

Costas Kekis

SVIJET OD POLJUBACA NE KAMENJA

26.09. / 18:30h
CENTAR KNAP

Kintsugi, also known as *kintsukuroi*, is the Japanese art of repairing broken pottery by mending the areas of breakage with lacquer dusted or mixed with powdered gold, silver, or platinum. As a philosophy, it treats breakage and repair as part of the history of an object, rather than something to disguise. I extended this concept into trauma, seeing it as a broken point in the physical, emotional, and mental timeline of bodies. Trauma seen not as an experience to erase but rather an experience to be processed anew and offer a body an extended and even broader value, just like gold in objects repaired in Kintsugi.

In the creative process of Bounce, an intention was clear from the beginning; it is not supposed to become an individually therapeutic work for the participants. To approach therapy in a creative context, one would have to have specific knowledge, which I don't.

The method we used to improvise and create the materials comes from an improvisational method which borrows its name and inspiration from Orienting, a sensual process used in certain settings of therapy, where the participant, who might be feeling unsafe or in fear (fight or flight mode in psychological terms), is asked to focus on their nervous system and senses and its relation to the surroundings. In this way, one focuses on immediate stimuli and senses in order to calm the nervous system down and assess the situation within a given surrounding (and potentially reach a point where the fight or flight mode is left aside, at least temporarily). This process is not personal but it's rather embedded in the group on stage as a whole.

I am quite careful with notions of personal healing and therapy and my interest is to push such processes more deeply so that they function and enrich a group/community setting, rather than remaining enclosed only on a personal journey. The performers are orienting throughout the work in a search of a community process/ritual of repair. 'Repair' is a term that I borrow from *Kintsugi* and I prefer in relation to 'healing'.

MOLD KOLEKTIV

Koreografija se odvija na oblaku pod zemljom i spekulira o vremenu koje ne prolazi, već je sveprisutno, sadržano u svijetu stvari. Svijet na oblaku pod zemljom uvijek je u blagom, suzdržanom, kontinuiranom kretanju. Kategorija vremena je bez smjera i sklada; uvažava mnogostrukost i raznolikost vremenitosti – kamenja ljudi crva i mikroba – koji ponavljanjem, obnavljanjem, nadovezivanjem u mrežu kontinuiranog kretanja, ostvaruju privremene slike i događaje.

Mold KOLEKTIV

Koreografija i izvedba : **Antonia Dorbić, Marta Krešić, Danijela Renić i Lana Šprajcer**

Scenografija : **Antonia Dorbić i Marta Krešić**

Glazba : **Adam Lončar**

Produkcija : **Karla Abramović**

Projekt je realiziran uz podršku Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske.

1.-2.10. / 10-13h
PC TALA

TOUCH, DIALOG, AND THE SENSUARIES OF BODY-BEING

Margit Galanter

WORKSHOP

In this workshop, we will explore dancing as listening, and the multi-sensorial experience that can emerge through attuning to breath, place, space, contours, tone, touch, and atmosphere. The workshop will draw from the radical sensory-perceptual compositional practice, "Tuning" scores, initiated by Lisa Nelson (USA) and the vast movement cosmology, Amerta Movement, created by Suprpto Suryodarmo (Java, Indonesia). We will work with both sensing and oral language, to access intent and composition as conversation. And through sensation, relation, and creation, we will wake up sensuous surfaces of the moving experience, and compose together.

This workshop works through movement practice and welcomes artists and thinkers from all disciplines - all practices have an embodiment and most any could benefit from this work. Please bring a notebook, pens, drawing materials if you like.

This project is supported by the 2022 GPS/Global Practice Sharing program of Movement Research with funding from the Trust for Mutual Understanding.

Spinoza: "Ljudskom su tijelu radi očuvanja potrebna mnoga druga tijela iz kojih se stalno regenerira."

Krećemo se zajedno. Različiti su intervali i vremena i ritmovi koji oblikuju stvarnost, što nas definira. No, **bez ideje svršetka, želja za nastavkom ne bi bila moguća...** Učim kroz geste o prijelazima. Prijelazi omogućuju kontinuitet, utemeljeni su na unutarnjoj organskoj logici razvoja gesti i različitim raštrkanim odlukama u vremenu. Gesta se odvija pred našim očima. Što smo duže uporni, to ona postaje složenijom. Jasmina Založnik opisala je moj rad pod naslovom „Uvježbavanje zajedništva“ na način koji mi se čini vrlo točnim: "Gesta koja nastaje u kolektivnom prostoru postaje smislena samo uz ustrajnost i uslojavanje iskustva. Ona zrači moguće prisutnosti. Kad gesta ustraje, ona preispituje pitanje koje na perverznan način kviri naše razumijevanje kolektiva: je li skupina ljudi uistinu samo zbir pojedinaca? Čim se predam toj gesti, naučim: to ne pripada meni. Počinjem 'hodati rubom vlastite površine' i iznenada sam 'slobodna'. Prostori koji nastaju izmjenjuju se između površine tijela i njene materijalnosti, efemernosti, drugoga, temporalnosti geste, neuhvatljive prirode značenja koja se stalno mijenja kroz vrijeme i prostor, ponekad postajući moja, a ponekad kolektivna suglasnost. Suglasnost u svojem arhaičnom obliku znači biti suglasna u sentimentu (pročišćenom osjećaju), mišljenju."

Prateći te osjećaje možemo naučiti da postoje rubovi, završetci i početci koji se stapaju u nove stvarnosti, bića, površine, utjelovljenja. **"Stoga, svaki se novi motiv stvara kroz proces, kroz vrijeme, te promatranje postaje proces."**

Snježana Premuš

DODIR, DIJALOG, / OSJETILNOSTI/ BIVANJA U TJELU

1.-2.10. / 10-13h
PC TALA

Margit Galanter

Spinoza: "Human body needs for its preservation many other bodies from which it constantly regenerates."

We move together. There are different intervals and timings and rhythms, which shape reality, that defines us. But **without the idea of ending, the wish to continue would not be possible...** I learn through gestures about transitions. Transitions allow continuity, which are based on inner organic logic of the gesture evolving and a variety of dispersed decisions in time. A gesture unfolding in front of our eyes. Longer we persist, the more complex it becomes. Jasmina Založnik described my work with the title »rehearsing togetherness«, which I find very accurate. A gesture which emerges in a collective space becomes meaningful only with endurance and layering of the experience. It radiates possible presences. When the gesture endures, it challenges the question which perversely taints our understanding of the collective: is a group of people really just a sum of individuals? Once I surrender to this gesture, I learn: it does not belong to me. I start »walking on the edge of my surface« and suddenly I am "free". The spaces which arise are shifting between the surface of the body and its materiality, ephemerality, the other, temporality of the gesture, the eluding nature of meaning constantly evolving through time and space, sometimes becoming mine and sometimes a collective consent. Consent in its archaic form means to agree in sentiment (refined feeling), opinion.

Following these sentiments one can learn that there are edges, endings and beginnings that merge into new realities, entities, surfaces, corporealities. **"Thus, every new motive is formed through a process, through time, and observation becomes a process."**

RADIONICA

U ovoj radionici istražujemo plesanje i osluškivanje te višeosjetilno iskustvo koje može nastati prilikom usklađivanja disanja, mjesta, prostora, kontura, tona, dodira i atmosfere. Radionica se nadovezuje na radikalnu osjetilno-percepcijsku kompozicijsku praksu pod nazivom „Tuning scores“, koju je započela Lisa Nelson (SAD) te na kozmologiju prostranog pokreta „Amerta Movement“, koju je kreirao Suprpto Suryodarmo (Java, Indonezija). Radit ćemo i s osjetilnim i usmenim jezikom kako bismo dobili pristup namjeri i slaganju kao konverzaciji. I kroz osjećanje, odnos i stvaranje, probudit ćemo senzualne površine iskustva kretanja, i slagati zajedno.

Ova radionica djeluje kroz praksu pokreta i otvorena je za umjetnike i mislioce svih disciplina – sve prakse imaju utjelovljenje i sve bi mogle imati koristi od ovoga rada. Ako želite, slobodno si donesite bilježnicu, olovke, ili materijal za crtanje.

Program je realiziran u suradnji sa Movement Research kroz Global Practice Sharing program financiran od Trust for Mutual Understanding.

28.-30.10./10-13h
PC TALA

WORKSHOP

Shannon Stewart

WHAT DOES THIS BODY MAKE?

How does the material of who I am, intersect with the material of who you are, the material that has made us, the matter that we engage with, and the magic that goes beyond matter?

Over the course of two days, our sessions combine somatic exercises adapted to engage questions about how we construct our bodies and how they are constructed. Proposals are seeded from queer, feminist, crip, critical race theory, and each other that exemplify and disrupt the way identity is embodied individually and collectively. We focus attention to the pressure spaces exert, the surfaces that we are reflecting off of, the relationship of subject/object, as well as the act of relating. We explore the process of orientation and disorientation, saying yes to our patterns and then stepping back to read what our bodies are doing through a variety of lenses. We will use tools/actions/scores that are familiar but slightly re-configured to look for rifts, illegible or unfamiliar spaces.

This project is supported by the 2022 GPS/Global Practice Sharing program of Movement Research with funding from the Trust for Mutual Understanding.

Plaštenjak slobodno pliva morem sve dok ne ostane permanentno pričvršćen za kamen. Tada probavi živčani sustav, koji mu više ne treba u statičnom životu. Ovo biće potaknulo je nastanak teorije da se među vrstama mozak razvijao u vezi sa složenošću tjelesnoga kretanja.

Inteligencija se obično povezuje s mozgom, a u okviru računanja pripada matematici i logici. Utjelovljena je kognicija još uvijek previše složena da bi se prevela u umjetnu. Istovremeno, suradnja između uma i algoritma se razvija, a *soma* preuzima anatomiju sjedenja, pogrbljenih leđa, bolova u vratu ili šakama (*tech neck* ili *text claws*).

Ljudi razvijaju površne susrete koji pripadaju infosferi i podatkovnim ciklusima. Iskustvo svijeta filtrirano je kroz ekrane na dodir i kreirane sadržaje. Pametni su telefoni istovremeno objekti oslobođenja i alati dominacije. Usvojene navike, kao što su kompulzivno traženje informacija ili 2617 dodira u danu, sada su dio proizvoda. Želja za povezivanjem ili puka činjenica da nam je dosadno ili da smo usamljeni upotrebljivi su nutarnji okidači za modele navlačenja razvijene kroz UX dizajn. Emocijama i pažnjom upravlja mozak koji se nagrađuje dozom dopamina.

Kako se vratiti ideji dodira kao vida, za što znamo da je naš najraniji način interakcije i osjećanja svijeta? Kako ples povezuje unutarnje i vanjske podražaje, i kako koža postaje sučelje među njima? Kako se mirimo s nedostatkom inputa i kako hranimo digitalne veze da bismo popravili neurone? Moglo bi se prigrliti hibridne proturječnosti svijeta, stopiti s ekranima i potpuno utjeloviti statično biće. Ili bi se moglo vježbati haptičku komunikaciju i proširiti algoritamsku inteligenciju – možda kroz likvidnost i somatske susrete.

Svaki je organizam drugačija inteligentna infrastruktura vezana za svoje tijelo, pravila kretanja, ili osjetilnu interakciju. Utjelovljena nas kognicija približava drugim vrstama. Ona izaziva razmišljanje i djelovanje kroz složene sustave životinjskog, ljudskog, ili pak algoritamskog, odnosno strojnog tijela. Algoritmi i mobilne aplikacije mogli bi biti naši suradnici, a transformacije njihovih podataka kao priroda digitalnih ciklusa. Jesu li to možda alati koji doprinose potencijalnom razvoju budućih oblika mašte, kao somatski produžetak? Digitalni objekti koji, kroz svoje prijevode, prate komunikaciju, stvaraju fizičke osjećaje, ili čak iskustvene prostore?

Dora Đurkesac

The sea squirt swims freely in the sea until permanently attached to a rock. It digests the nervous system, now useless in static life. This creature provoked a theory that the brain evolved among species following the complexity of bodily movement.

Intelligence is usually associated with the brain, and in the realm of computing belongs to math and logic. The embodied cognition is still too complex to translate into an artificial one. Meanwhile, the collaboration between the mind and algorithm is evolving, and *soma* acquires the anatomy of sitting, hunched back, *tech neck*, or *text claws*.

Humans are developing flat encounters that belong to the infosphere and data cycles. The experience of the world is filtered through touchscreens and designed content. Smartphones are both objects of liberation and tools of domination. Acquired habits, such as compulsive information seeking or 2617 touches a day, are now part of the product. The wish to connect or the mere fact of being bored or lonely are usable internal triggers for hook models developed by UX design. The emotion and attention are navigated by the brain that is rewarded with a dose of dopamine.

How do we return to the idea of touch as vision, known to be our earliest mode of interaction and feeling of the world? How does dance intertwine the inner and outer stimuli, and how does skin become the interface between them? How do we find peace with a lack of input or nourish digital relationships to repair neurons? One could embrace the hybrid world's contradictions, merge with the screens, and fully embody the static creature. Or rehearse haptic communication and extend algorithmic intelligence – perhaps through liquidity and somatic encounters.

Every organism is a different intelligent infrastructure bound to its body, movement rules, or sensorial interaction. Embodied cognition brings us closer to other species. It provokes thinking and acting through complex systems of an animal, human, or even algorithmic or machine soma. Algorithms and mobile apps could be our collaborators, and their media transformations as the nature of digital cycles. Perhaps, those are the tools contributing to the potential development of future forms of imagination, a somatic extension? Digital objects that, through their translations, follow communication, create physical sensations, or even experiential spaces?

RADIONICA

28.-30.10./10-13h
PC TALA

Kako se materijal od kojeg sam sačinjen križa s materijalom koji jesam, s materijalom koji nas je sačinio, s stvari s kojom se susrećemo, i s čarolijom koja seže s one strane stvari?

Tijekom dva dana, naše sesije kombiniraju somatske vježbe prilagođene da se pozabave pitanjima o tome kako gradimo svoja tijela i kako su izgrađena. Prijedlozi dolaze iz queer, feminističke, crip, te kritičke teorije rase, i svake druge koja oprimjeruje i remeti način na koji je identitet utjelovljen individualno i kolektivno. Usmjeravamo pažnju na pritisak koji stvaraju prostori, površine koje reflektiramo, odnos subjekt/objekt, ako i sam čin bivanja u odnosu. Istražujemo proces orijentacije i dezorijentacije, potvrđujući vlastite obrasce i zatim se vraćajući čitati što naša tijela rade kroz razne leće. Koristit ćemo alate/radnje/koreografije koje su poznate, ali ponešto rekonfigurirane, kako bismo pronašli pukotine, nečitljive ili nepoznate prostore.

Ovaj program realiziran je u suradnji sa Movement Research kroz Global Practice Sharing program financiran od Trust for Mutual Understanding.

Kao umjetnicu i kao programatoricu ovog izdanja festivala zanima me razmišljati o izvedbenosti kao o materijalnosti, prema osjetilnom, afektivnom i sudioničkom (ko-agentnom). Materijalnost kao *kapija, tekstura, površina, ornament, sučelje, abjekt, prijelazni objekt, agent, područje. Tijelo kao materijalnost, spol kao materijalnost, odnos kao materijalnost, ples kao materijalnost. Bakterije u našem probavnom sustavu kao površine, kao predjeli mnoštva - što znači razmišljati o sebi kao o predjelu mnoštva, uronjenom/uključenom u mnoštvo, u odnosu na to kako oslovljavamo i bivamo oslovljeni.*

Predlažem sliku izvedbe kao materijalnosti: volumeni (živih, neživih i nematerijalnih) tijela i intenziteti prisutnosti, odnosi, prostornosti i njihovi ritmovi koji grade teksturalnost odnosno materijalnost (doživljaja) izvedbe.

Teksturalnost je usmjerena prema povezivanju, način je uvezujućeg mišljenja koje kroz osjet i osjećanje katalizira povezivanje među različitim vrstama iskustava i bijenja.

Fizička površina ima svoj neposredni afektivni potencijal. Kao senzualne površine, izvedbe uprisutnjuju, operiraju u iskustvu sada i ovdje, ne odvajaju nas od vremena i prostora u kojem se susrećemo s njima, već oblikuju vrijeme i prostor tog susreta/urona.

Izvedba (tijela) sadrži suvišak afekta mimo vizualne tj. kognitivne percepcije. Uključuje, riječima Briana Massumija, mezoperceptualni aparat tijela. Materijalnost izvedbe djeluje kroz različiti proces povezivanja s gledateljem, osjetilni i metaforički prije nego narativni. Čak i kada je gledamo iz distance gledališta, senzualna pažnja koju joj dajemo ne nalaže čvrst osjećaj odijeljenosti od nje. U izvedbi viđenoj kao materijalnosti / teksturi / senzualnoj površini, kapija našeg povezivanja s njom jest užitak osjeta. Užitak, koji mobilizirajući agentnost naše pažnje, izmiče ideološkom okviru i prijeti/obećaje raščinjavanjem fiksnih pozicija moći. Senzualnost, sposobnost primanja kao agentnost/moć djelovanja.

U životu, pažnja je u pokretu / oscilaciji te to ostavlja prostora osjećaju empatije da se stvori. Popuštajući i utiskujući. Bivajući u dodiru, odnosu, sudjelovanju. U somatskim praksama poznato je iskustvo rada s dodirrom - kada dodirujemo (u terapijske, plesačke, istraživačke svrhe) istovremeno naizmjenično prilazimo i ostavljamo/otvaramo prostor (dent and yield), prilazimo, šaljemo namjeru dodira i popuštamo, primamo - tako se tkivo koje je u dodiru oslovljava, potvrđuje (na najmekši mogući način) u svojoj autonomnosti/cjelovitosti, i rastvara za kontakt, izlazi u njega. Kako bi izgledao razgovor vođen tom logikom? (Teorijska) misao? Ovaj festival je pokušaj iskustva upravo toga, kroz različite priloge, kao različite intenzitete te geste.